

Avenc del Club

Matadepera

Ubicació

Comarca:	Vallès Occidental
Lloc/Adreça:	Can Pobla
Emplaçament	Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac
Alçada:	790

Coordenades:

Latitud:	41.63375
Longitud:	2.01136
UTM Est (X):	417655
UTM Nord (Y):	4609585

Classificació

Número de fitxa	08120 - 321
Àmbit:	Patrimoni natural
Tipologia	Zona d'interès
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Difícil
Ús actual:	Altres
Titularitat	Privada
Titular:	08119A006000260000YJ
Autoria de la fitxa	Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa:	dj., 01/04/2021 - 11:38

Descripció

L'avenc del Club està situat a mà dreta del camí que puja des de Can Robert fins a Can Pobla, just abans del Revolt dels Petons o Revolt Nou, eixamplat amb motiu de l'obertura del nou camí que travessant les antigues feixes de Can Pobla, mena fins a la casa.

La cavitat s'obre en un terreny de conglomerats del període Eocè, amb polaritat vertical, establerta però, sobre tres passatges isoclàsiques paral·leles i properes, intercomunicades paral·lelament.

S'hi accedeix per un embut (taponat pels pagesos per evitar prendre mal) que dona pas a una rampa que presenta una litologia estalactítica antiga. Al final d'aquesta s'inicia un pou vertical fins a la cota - 39 metres (després de baixar uns tres a quatre metres es localitza però, una galeria horitzontal). Paral·lelament al pou B1, s'obre l'accés a un altre pou (B2) que permet accedir a tres cavitats comunicades entre elles. Des d'aquí, s'obre una diàclasi paral·lela a la del pou es permet accedir a la profunditat màxima de la sima, - 90 metres.

A excepció del primer tram que tenen una morfologia evolucionada, amb formes litoquímiques antigues i materials clàstics fossilitzats per un procés d'estalagmitització, la resta de les cavitats presenten una morfologia de dissolució amb dipòsits de disgregació.

Observacions:

Es recomana no entrar si no és amb un professional de l'espeleologia. La pràctica de d'aquest esport comporta un factor de risc elevat si no es tenen uns coneixements tècnics bàsics que es poden adquirir a la Federació Catalana d'Espeleologia.

Història

L'avenc fou descobert l'any 1906 per Josep Maria Cuadras, que anant a caçar amb el seu gos, el va trobar gratant en un cau taponat per un amuntegament de pedres. En donar-ho a conèixer, l'onze de desembre de 1907 s'hi aventuraren en J.M. Cò, J. Montllor i J. Coromines, del Club Muntanyenc, que baixaren a una profunditat de 70 metres.

L'any 1952, membres del GES-CMB exploraren la galeria 2 (anomenada via GES) situada al costat del pou principal.

L'any 1962 el Grup Talps del Centre Excursionista del Vallès, decidí instal·lar un pessebre al fons de l'avenc. Cinc anys més tard, el 22 de desembre de 1967, un dels joves que hi baixava el pessebre, patí un accident i s'abandonà l'activitat.

El mes de febrer de 1964, el GETIM, de Sabadell desobstruïren un indret del tram vertical que els permeté, després de superar un estret laminador, d'arribar al fons de la cavitat, punt assignat amb una fondària de - 115 metres.

L'any 1968, membres del GES-CMB s'endinsen per topografiar l'avenc i mesuren una fondària de 90 metres.

L'any 1974, es topografia de nou per membres del SIS-CET mantenint la mateixa fondària.

Els avencs són cavitats naturals on predomina la component vertical. Poden ser d'un sol pou o amb varis i comunicats entre sí a través de galeries. La majoria d'avencs són el resultat d'infiltracions disperses, però d'altres, coneguts com els engolidors, absorbeixen un curs considerable d'aigua. Els avencs que es produeixen per la dissolució de la roca necessiten que sigui soluble a l'aigua. La més adient és la roca calcària, que al reaccionar amb l'aigua es dissol formant formes geomorfològiques denominades carst.

L'any 1889, el francès Edouard Alfred Martel, els batejà amb el nom d'avenc, nom d'origen occità "aven". A Catalunya però poden rebre altres noms, tot i que el més popular és "avenc": bòfia, canya, caricau,

grallera, forat, cigalera, bavorell, pou o bufador.

Existeixen tres tipus d'avencs. Els de dissolució, que es troben a la zona no saturada o d'infiltració d'un massís, on l'aigua té un sentit descendent a partir de les fissures verticals, que amb el temps i de mica en mica dissoldrà la roca, formant els pous. Aquests s'aniran engrandint i agafen una forma normalment de secció circular o el·líptica.

Els avencs per enfonsament, són el resultat de l'esfondrament d'una volta rocosa degut al buit del dessota. Són més grans, amb les formes més arrodonides i a la base acostumen a tenir un amuntegament de blocs irregulars.

Finalment hi ha el que s'anomena esquerdes de despeniment. Aquests avencs es formen quan s'obra una esquerda a prop d'un cingle; són estrets i en forma de tascó. Es poden trobar entre les capes que han lliscat horitzontalment entre elles.

Bibliografia

Enllaços d'interès:

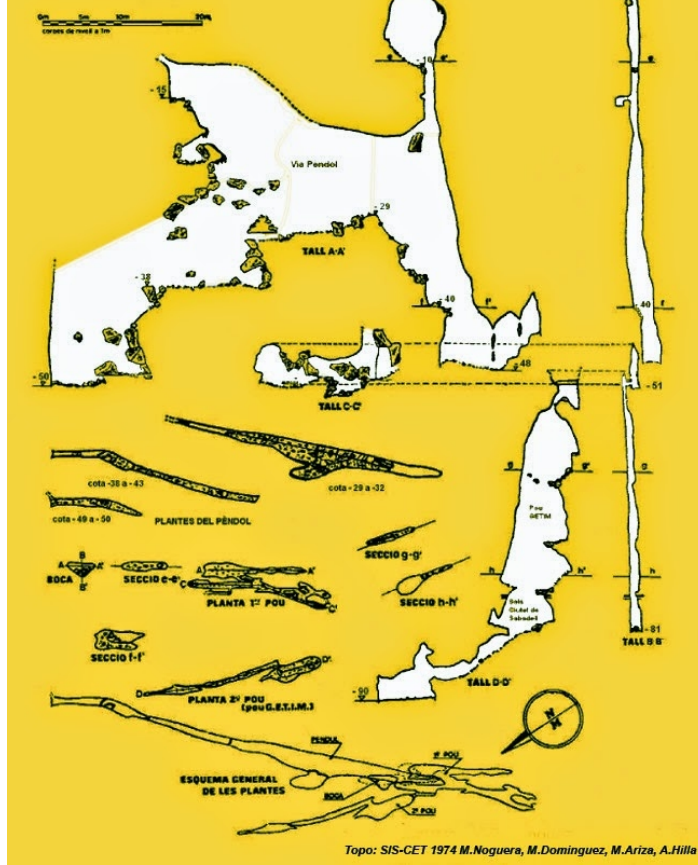
[Imatges de l'interior de l'avenc](#)

[Espeleoblog de la SIS-CE Terrassa](#)

[Recull d'història sobre l'avenc](#)

[Topografies d'avencs i coves de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac](#)

Topo: SIS-CET 1974 M.Noguera, M.Dominguez, M.Ariza, A.Hilla